

Matko Krevh:

Korajža pa taka!

Jaz te brenein, jaz te

brcnem! — pretila je
koklja-golovratka pe-
telinčku-rjavčku, ki se
je pravkar ravsala s pe-
teljučkoin-sivčkom. Za
prazen nič sta si sko-
čila v perje. Koklja se
je — nevedoč za izrek
»naj te kura brčne!« —
upravičeno jezila nad
rjavčkom, ki je bil v
kurji družinici pravca-
to seme. Pa še ni uteg-
nila dvakrat pobrskati
po tleh, že se je pre-
tepala rjavček s tretjim
petelinčkotn. »Kurik-
tata« se je kregala kok-
lja nad paglavcem ter
že namerila, da bi ga
kavsnila. Rjavček se je
potuhnil med ostalo pi-
ščad ter se tako izognil
kazni hude mame. Pa
kaj je to pomagalo!
Rjavčku-petelinčku kri-
ni pustila, da bi bil za
trenutek pri miru. Zdaj
se je sprl s tein. zdaj
skavsala z onim — kar
po vrsti — ves ljubi
dan. Še zvečer, ko so
se zaspani bratci čiv-
kajoč spravliali spat, je
do hudega razjezil ma-
mo. Tokrat jih je pa
dobil po hrbtu, da se
je ves skesan skril k
tovarišem pod mehko
odejo.

Tak je bil ta pe-
telinček-rjavček in ta-
kih porednežev je zna-
biti mnogo med bralci
Vrtca in Angelčka. Saj
ne pravim, da ste

g rr'^'^''^jp^7 g hudobni — Bog varuj!

g \y^~^ C~u~i^/0 B — ^e P^ore dni ste in na-
g)^~^ /~^ ktr^ M B Sajivi. Zdravi ste, mla-
g j~^ J M ^ l l v : B ^i in podjetni. Kdo bi
g M^nflinr" V C • B se čudil, če se morajo
g r^ H "I^A^ U^~i B mamice jeziti nad va-
g 'ttfllH! fe^gij^~aaj §§ mil! Ko je pa mera
g ||||| IRII Bi H B P^na, kajne, tedaj pa
g ^~^ Hl B§j§ti i3 B ^če sežejo po šibo. Te-
g W&OM '13j ^~^ s daj je šale konec: v
g £ ¥ |^J H§Plj B ^1^~^ ^n o^rog bišnih
g ^~^ i (P^ B voglov zavlada čudovit
g ^~^ M ~i K ^~^ B^m i r • • • Kako dolgo? Kaj
g ^~^ 9 IB ^~^ s B ^i pravil!
g ^~^ 3E ^~^ B Že vidim v duhu
g ^~^ / t, * B nekatere, kako dvigajo
g j^3yI i i j ^ fe T glave, češ, na piki nas
g /Kfw% ^~^ B ima, porednež. Jaz?
g ^~^ aSm I A B Sam sem bil porednež
g MlijM Hj I^R S svoje dni, pa da bi imel
g ^~^ HTI ^~^ S K I B koga zaradi porednosti
g gi | ^~^ j Hi g na piki? Mar naj vas
g WpT FH 8f5 P hvalim? Ne storim ne
g B W@ | S | SSU B ene S^a ue drugega, ker
g ^~^ 1 ^~^ j ^~^ E B ne sovražim porednosti,
g ^~^ S I C L S ! O (i B P^a pa hudobijo, po-
g ^~^ ^~^ SP* B ^u^o ^n zahrbtnost. Na
g ^~^ — 1 | Cj f^* B P^i P^a imam res ne-
g > j^Tji i B V^~^ B ^aj, kar je v zvezi s
g ^~^ Tii I = ? ~ ~ & ? B petelinčkom - rjavčkom
g i ^~^ Ttil Ma ^~^ B tu m o r c ^ a tu&i — z va-
g B (C - /AI^IK~r^* • • B^m - ^a J pač? I no, ko-
g j i / ~ ^ " i ^~^ " 8 ra Jžo — ali bolje —
g p - ^~^ ^~^ j ^~^ j ^ g bojzljivost malih deč-
g ^~^ g ^~^ ^~^ g~i g kov, ki so takrat, ko se
g J ^~^ ^~^ ^~^ S ^~^ N B čutijo varne, silno ju-
g B ^~^ S ^~^ ! ^~^ ! B naški; ko pa nevarnost
g J ^~^ S O L ^~^ M g ali bavbav le z mezin-
g j lilllisl^Pp^gN B ce m zm isa, pa skopni
g gggg=|f§^p^ ^~^ ž B ^n.7h korajža ko slado-
g *ZET V ^~^ S ^~^ B led pred sladkosnedeži.
g l ^~^ j f f r ^~^ i T ^~^ J B ^~^ i se mi, da sem
g ^~^ ^~^ ^~^ ^~^ ^~^ B se s to trditvijo še bolj
g ^~^ ^~^ s ^~^ ^~^ l ^~^ g zameril pri mladih pri-
g l ^~^ ^~^ r = ^~^ ^~^ ^~^ l jateljih, kojih junaška
g ^~^ I ^~^ ^~^ ^~^ ^~^ J B korajža je izven vsa-
g m i : T 7 n ^~^ S = i ^~^ B kega dvoina. Vsaka

trditev mora pa **biti** tudi dokazana, da drži. Jaz hočem svojo trditev podpreti s prav močnimi dokazi, s takimi iz življenja. Ni kobac, da mi ne bi verjeli.

Pri Jelenovih so živeli in noreli štirje otroci: osemletni Tonček, leto mlajši Nandek, petletna Franica in Matiček, štiriletni junaček v prvih hlačkah. Bili so otroci, kakor jih je na tisoče po slovenskih domovih: zjutraj zaspani in lačni, opoldne upehani od igranja, včasih tudi od dela, in spet lačni, zvečer lačni, zaspani in krmežljavi. Seveda ni bilo vselej tako — razen, da so bili zmiraj lačni — ker se otroci spreminjajo kakor aprilsko vreme. Tudi Jelenovi otroci so bili podvrženi najrazličnejšim spremembam. Starejša dva sta že hodila v šolo.

»Ali je to kaj posebnega?,« vprašate. »Mi hodimo že pet, šest, sedem let v šolo.«

»Zaradi mene lahko hodite sto let, pa vseeno mi ne ovržete trditve, da sta se Jelenov Tonček in Nandek s svojim vstopom v šolo precej spremenila.«

»Kako neki?« vprašujete spet radovedno. — Kako? Ponosnejša sta postala pred svojo sestro in bratcem Matičkom; baliala sta se, kakor bi imela že vso učenjakarsko modrost v mezincu, in iger sta znala več, kakor sta imela oba prstov na rokah in nogah. Priznati mi morate, da to niso mačkine solze.

In še ena lastnost se ju je oprijela, namreč korajža mladih petelinčkov. Kot dokaz naj navedem njiju razpraskana obraza in raztrgane rokave. Kar je res, je res: hudobna nista bila, le svojo čast sta branila. In po pravici! Ali bi bilo vam prav, če bi vas tovariši zmerjali približno tako, kakor so zmerjali Jelenova, na primer: Jelenova dva — rogata oba; ali Nandek Jelen — od jeze zelen; ali: Ni večjega kajóna od Jelenovega Antona. In tako dalje. Kdo bi jima torej zameril, če sta se, tako izzvana, zakadila v zmerjajočega nasprotnika ter ga včasih do dobrega premikastila, še češče se pa urnaknila tepena in poražena.

»Prav sta storila,« se potegujete cenjeni čitatelji za njiju. »Izzivati se tudi mi ne damo. Sicer pa ste sami rekli, da sta branila svojo čast.« — Hahaha, na limanice sem vas hotel speljati in — posrečilo se mi je, hahaha! Priznali ste, da ste tudi vi taki petelinčki-pretepači. Mar ne? Jelenova Tonček in Nandek bi se morala pritožiti pri gospodu učitelju, ki bi bil grde zmerjače že primerno kaznoval. Tega pa nista storila, zato sta jih tolikokrat skupila. Toda, ko bi bila o svojem nejunaškem pretepaštvu vsaj molčala! Da bi ju bili vi slišali, kako sta se hvalila ter povelečevala svojo korajžo do nebes! Naravnost bahala sta se. To je pa greh. Sestrica Franica in bratec Matiček sta jima seveda vse verjela ter ju zato skoro oboževala.

Hvalisana korajža je pa podobna piškavemu orehu. Zato ni bilo čudno, da se je Tončkova in Nandekova korajža kmalu pokazala v pravi luči.

Zgodilo se je to tako-le:

Deževne poletne nedelje je bilo. Otroci so ostali doma, le oče in mama sta šla v uro oddaljeno župnijsko cerkev k sv. maši. Naročila sta pa otrokom, da morajo ob času, ko se vrši v cerkvi sveto opravilo, zmoliti doma vsaj en del svetega rožnega venca ter da ne smejo stikati ali brskati po omarah iii policah, najmanj pa se dotakniti ure na steni. Otroci so vse sveto obljubili, zanašajoč se seveda na razne sladke dobrote iz mesta, kjer sta se oče in mati pomudila vsako nedeljo.

Doma je ostal tudi pastir, ki pa tokrat ni odgnal živine na pašnik, ampak jo je zadrževal v bližini hleva v tako zvani 'gorici', da bi v slučaju močnejšega naliva takoj lahko zgnal živino v hlev in bi sam lahko vedril pod streho.

Prvo nalogo, to je molitev rožnega venca, so Jelenovi otroci izvršili po svojih močeh in zmožnostih. Tonček je molil naprej, drugi so mu odgovarjali. Da je Matiček tuptatam zaostal, kdo bi mu zameril, saj je nosil šele prve hlačke.

Po molitvi — Bog jim ne prištevaj njih raztresenosti v greh! — se fte pričelo »nedeljsko opravilo«, to je: Tonček je »pridigoval« in »maševal«, Nandek je trjankal z železnimi lonci, Franica je bila cerkvena pevka, Matiček je pa ministriral. In glejte! Matiček je svojo vlogo najbolje rešil, ker je bil, kar se da, neroden — kakor so namreč ministranti večjidel vsi.

Po »opravilu« se je pričela zabava. Kakor je vsem dobro znano, je prepovedani sad najslajši. Zato se je Tonček brž lotil ure. Franica in Matiček sta ga zvesto opazovala, dočim se je Nandek zabaval s svojimi igračami. Jojmina, kako je bilo prijetno, ko je Tonček pritisnil na dobro znano pero, da je ura udarila. Lepše godbe si Tonček sploh ni mogel misliti, kakor je bila ta v stenski uri. Najprej je reklo: »Taka,« nato pa je drdralo: »rrrr—tmk—rrr—tink—rrr—tink—rr—« in končalo na kratko »še-ka«. Tonček je venomer pritiskal na pero, ura pa je bila brez konca in kraja. Ko je dospel utež do tal, je Tonček uro zopet navil. In se ni naveličal tega dela, pač pa je uri presedalo večno navijanje. Moj Bog, saj tudi vi, mladostni naročniki Vrta in Angelčka, nestrpno stopicate z nogami, ako vam sosed, ko vas zasači na svoji črešnji ali hruški, navije uro, to je, ušesa.

Še enkrat je Tonček navil uro, ura je pa rekla rezko: Brrrrr — pok! — in utež je ležal na tleh. Kar mrzlo je spreletelo Tončka in na jok mu je šlo, ko se je trudil, da bi navil uro, a mu je odpovedala pokorščino.

»Za božjo voljo, kaj bodo rekli oče, ko se vrnejo?«

Take strašne misli so mu rojile po glavi. Franica in Matiček sta ga gledala nekaj časa sočutno, nato pa sta si poiskala svoje igrače.

Tonček bi se bil najrajši skril — Bog ve kam. Celó na smrt je mislil. Oh, kako bi ga objokovali! Oče bi mu uro seveda takoj odpustili in še bridke solze bi pretakali za njim. Zares: samemu sebi se je Tonček začel smiliti. Vsa korajža ga je minila in vsa nedeljska zabava je zaradi pokvarjene ure splavala po vodi.

Tedaj se je oglasila Franica s predlogom: »Tonček, igraymo se lisico in volka!«

Tonček je žalostno odmajal z glavo ter rekel: »Ne maram te igre!«

;>Tonček se boji volka!« je pripomnil Matiček kar tako.

»Jaz — da bi se bal volka? Še eno tako zini, pa te bom, da boš pomnil.«

>Matička ne smeš udariti,« je branila Franica, »povedala bi očetu.«

>Tožengrošarca!«, ji je zabrusil Tonček v obraz. »Jaz se ne bojim ne volka ne medveda, še leva me ni strah.«

->Ker teh zverin ni tukaj,« ga je zavrnila Franica.

>Kaj boš ti, ki se miške prestrašiš!«

Nandek je iz previdnosti molčal, ker je vedel, da ae Tonček bo fi že same šibe-brezovke tam za podobo sv. Družine. Ni se pa hotel zameriti bratu, ker je imel s sosedovim Poldkom še obračun, pri katerem bi mu Tonček pomagal.

»Jaz se nikogar ne bojim!« se je razkoračil iznova Tonček mogočno kakor pravcati velikan Brdavs. V istem trenutku se je pa zadrlo v veži nekaj tako neznansko grdo, da so vsi otroci onemeli od groze. Ta nečloveški glas ni bil me-e-e, tudi ni bil mu-u-u, še manj mi-i-i ali ma-a-a, ampak neka zoprna mešanica iz meee in mooo. Matiček je prvi spregovoril: »Volko-dlak jel«

j>Križ božji,« je zavpila Franica.

»Požrl nas bo,« je pristavil Nandek. Tonček pa je juaško predlagal: »Skrijino se! Joj!« In prvi je skočil na peč, za njim se je pa pognal Nandek. Franica si je poiskala zavetišče pod posteljo, le Matiček je kolovratil po sobi, ker ni vedel, kam bi se skril.

»Matiček, skrij se,« se je bala Franica za svojega bratca.

»Volkodlaka nam privabi v sobo!« je pripomnil s peči Nandek.

»Ata, mama, kje ste!« je vzdihoval Tonček, bojazljivo stiskajoč se v kot, da bi ne videl volkodlaka, ako bi prilomastil v sobo. — Zunaj je pa strašil zategnjen meee, pomešan z groznim mooo.

»Joj, Bog nam pomagaj!« je vzdihovala Franica.

»Zaklenimo vrata!« je svetoval Nandek.

»Zakleni jih ti, mene je strah,« je odgovoril z jokajočim glasom Tonček. Da, Tonček, junaški Tonček, ki se nikogar ni bal, a je zdaj od strahu medlel na peči! Korajža pa taka! \sak petelinček mu lahko postrže s krepeljčkom, češ, bolj sem korajžen nego ti!

Edinega Matička ni bilo strah. bedastega meeeekanja v veži. Radoveden, kakšen je volkodlak, je hotel odpreti vrata. Da tega ni storil, je preprečilo Tončkovo kričanje s peči: »Matiček, ne odpri! Vse nas požre volkodlak.::

Tedaj so se naglo odprla vrata in v sobo sta stopila Jelenov oče in mati.

»Huuu — volkodlak, volkodlak! Za peto me vleče, požreti me hoče, liuuu———!« se je obupno glasilo s peči.

»Kaj tuliš na peči?« je zagrmelo od vrat. — Oh, bili so oče! Hvala Bogu — in — o gorje!

Ura...!

»Volkodlak!« je zaječal Tonček na peči.

»Tele je bilo, ne pa volkodlak.«

»Jaz sem takoj spoznal našega telička,« je rekel Matiček. »Zato se ga nisem bal. Vsi drugi so se pa poskrili.«

»Poskrili? Pred teličkom, ki je zašel v vežo? No, korajža pa taka!« Tako so govorili Jelenov oče ter iskali zajca, da bi si sezuli škornje. Pri tem so opazili na tleh utež stenske ure.

»Kaj pa to pomeni?« so rekli s poudarkom.

»Tonček je uro popravljal,« se je oglasila Franica.

»Aha, za uro je imel dovolj korajže, pred teletom se je pa skril na peč! Tak junak! Pokažem mu, kako se ura navija.«

Jelenov oče so svojo grožnjo tudi spolnili ter ž njo Tončka ozdravili prevelike in škodljive korajže. ki je podobna piškavemu orehu.

Svjatoslav:

Jesenska popevka.

*Poljane zorijo
in zarje gorijo
na modrih gorah.*

*Doline so rdeče
kot rože goreče
v nebeških rokah.*

*V ljudeh solnce cvete.
Vse pesmi zajete
so v hvalo Boga.*

*V vriskanju smo glasni
in čakamo jasni
belote snega.*